

Vjera bake Ane

Svake nedjelje idem na svetu misu. Tamo molim, pjevam i osjećam se ispunjeno i sretno. Uključila sam se u župni Caritas. Želim pomagati starima, napuštenima, siromašnima...

Veselim se mojim nedjeljnim šetnjama u proljeće kada moj pogled prelazi preko skrovitih krošanja okupanim svježim zelenilom. Jesen je prekrasna u svojim zagasitim bojama koja me podsjećaju na vječnost.

Nedjelja je. Poslije mise idem na šetnju. Župni Caritas me zamolio da odem do jedne starije bake koja živi daleko od crkve i sama.

Nisam baš bila oduševljena, ali ipak sam pristala. Prelazim mali potočić i iznenada stanem. Ispred mene kućica kao iz bajke. Mala i stisnuta između voćaka koje obiluju zrelim plodovima. Mali prozorčić jedva propušta „miholjsko“ sunce. Pred kućicom sjedi starica. Na moj dolazak lice joj se ozari. Radosno mi dolazi u susret. Ne može se načuditi mojem dolasku. Djeca su davno otišla u susjednu Sloveniju, a ona je ostala sama.

Vodi me u kuću. Zbunjena ulazim. Umjesto poda, zemlja, ipak čista. U kutu peć koja širi toplinu i na njoj lončić iz kojeg izlaze tople pare tek pripremljenog čaja. U kutu sobe kanta s pitkom vodom koju je sama donijela s izvora. S dužnim poštovanjem uručujem joj paketić našeg Caritasa. Ne može se načuditi i stalno zapitkuje otkud baš njoj taj paket. Toliko sreće već dugo nisam vidjela. Oči su joj se ovlažile, ruke joj podrhtavaju dok vadi skromne darove: brašno, ulje, šećer...

Nudi me čajem. Prihvaćam sa zadovoljstvom i odjednom: Gle! Sobu je obasjala čudesna svjetlost. Starica je upalila svijeću. Na stol je postavila raspelo i svijeću blizu njega. Objasnila mi je da svaki dan u ovo vrijeme moli krunicu. Tumačila mi je: „Dijete tko vjeruje u Boga spašen je. Evo ja sam stara i spremam se k Njemu. Ne može se kupiti nebo i pred

Bogom trebamo biti oni koji mole. Ne smijemo se pozivati na svoje zasluge, nemamo pravo uvijek samo zahtijevati, nego moliti.“

Na povratku kući priroda kojoj sam se prije divila bila je još ljepša.

Jednog zimskog dana krenula sam opet u šetnju. Pred kućom bake Ane stajao je veliki sivi automobil, a lijepo odjeveni muškarac zaključavao je vrata kuće. Saznala sam da je baka Ana umrla i meni ostavila svoju krunicu. Nisam plakala...

Jednom mi je rekla: „Nemam nikoga osim Isusa.“ Isus joj je bio najvažniji i jedini prijatelj i brat. Vjerujem, sada prijateljuje s Njim u raj.

Na povratku kući u mislima sam zahvaljivala Bogu za svaki susret s bakom Anom. Poučena njezinim primjerom želim hodati putem kojim ti Isuse prolaziš.

Hvala ti za vjeru koju si ti Gospodine utkao u moje srce da te mogu prepoznati u tako dragim ljudima kao što je bila baka Ana. Ona koja je u svojoj starosti i napuštenosti imala samo tebe. Budi blagoslovljen Gospodine Isuse, i hvala Ti za tvoju prisutnost u mojem životu.

1. mjesto, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: **Magdalena Gašparić**

ŠKOLA: **OŠ Vinica**

MENTOR: **Andrijana Kušinec**

Križoje

Sredi polja na križuju
Križno drevo stoj i,
na šterim Jezuš raspeti
roke svoje k nam drži.

Išev je čovek na polje,
motiku je na pleći mev.
Zmočenom rokom škrloka je zdigev,
drogoga je Božeka pozdraviti štev:

"Faljen bodi, Jezuš Kristuš",
rekev je na glos,
"Blagoslovi naše polje,
drogi Božek, čuvaj nas!"

Išla je žena v robači beli,
pre križuju je postola,
na križ je pogledala i rekla:

"Božek drogi, fola."

"Fola Ti, Božek drogi,
za zdovlje, za decu moju!
Čuvaj nas, Božek drogi,
prosimo pomoć Tvoju!"

Mlada je puca po polju išla,
čudaj je cvetja nabrola.
Božeku je pušleka dola i rekla:
"Za mladost Ti moju, drogi Božek fola!"

I tak je Božek na križoju
nigdor ne biv som.
Što je polek Jega išev,
saki mu je fola dovo

I mi se poklonimo Svetomu Križu
na križoju sredi polja:
"Faljen bodi, Jezuš Kristuš,
nej se vrši Tvoja volja."

2. mjesto, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: **Ines Oreški**

ŠKOLA: **OŠ Hodošan**

MENTOR: **Valerija Štampar**

Moja vjera

Zovem se Florijan i idem u peti razred. Od prvoga razreda pohađam vjeronauk i učim o Bogu, Isusu Kristu, Duhu Svetomu i kršćanskoj vjeri. Mnogo toga sam već naučio o Bogu, ali moram spomenuti moje roditelje koji su me od rođenja odgajali kao vjernika kršćanina. Oni su me prvi naučili moliti, pokazali mi Isusa na križu i Bibliju.

Danas, kada imam 11 godina sve me više zanima moja vjera. Vjeroučitelj me zamolio da napišem što za mene vjera znači, u koga vjerujem i pomogao mi je da o tome počinjem više razmišljati. Teško mi je izreći što je vjera jer ona je nevidljiva, ali naučio sam da je ona dar Božji. Ja vjerujem da sve što postoji i što vidimo nije nastalo slučajno. Kako nešto prekrasno kao čovjek može nastati slučajno? Nemoguće, čovjeka je stvorio dragi Bog na svoju sliku i zato kažem da smo prekrasni. Nažalost, čovjek je sagriješio, a griješi i danas. Ponekad vidim koliko zla ima i postaje mi jasno zašto nam je Bog poslao svoga Sina Isusa Krista. Vjerujem da nas je Isus svojom mukom i smrću spasio od grijeha i zla, a svojim uskrsnućem darovao nam život vječni i zato je Isus naš Spasitelj. Isus nas je naučio da Bog voli svakoga čovjeka, ali da ne voli grijeh jer želi spasiti svakoga čovjeka. Ja Isusa doživljavam kao nevidljivog prijatelja jer vjerujem u Njega i sve što je učinio za nas. Mnogo učimo o Bogu i Isusu, ali sve nas sakupljene u Crkvi vodi Duh Sveti. On nama vjericima daje ljubav, vjeru, mir i brine se za svakoga čovjeka. Volim biti u crkvi jer tamo osjećam Božju prisutnost, pa sam zato i postao ministrant.

Vjera mi je jako važna jer kroz nju osjećam da me Bog voli, da je kraj mene i da me nikada neće ostaviti. Kroz vjeru želim naučiti što više o Bogu, Isusu Kristu, Duhu Svetomu, Djevici Mariji i svecima. Moj savjet svim ljudima je neka mole Boga da im daruje vjeru jer samo kroz vjeru možemo doći u Božje kraljevstvo. Moje ime je Florijan Marčec i ja sam vjernik. Lijepo pozdravljam sve vjernike i one koji će to postati.

3. mjesto, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: **Florijan Marčec**

ŠKOLA: **OŠ „Petar Zrinski“ Šenkovec**

MENTOR: **Duško Toplek**

Vjerujem

Ja vjerujem u Boga jer on je razlog zašto sam tu gdje jesam.

Bilo je to ujutro. Probudio sam se i vidio mamu kako plače. Kada sam je upitao što joj je, ispočetka je oklijevala, no nakon nekog vremena mi je rekla da djed ima rak. Nisam znao što da mislim, što da osjećam, nisam mogao vjerovati... Kad se tata vratio s posla, mama mu je sve rekla. Sutradan smo otišli k njemu u bolnicu. Kada smo ušli u sobu vidjeli smo ga kako moli krunicu, nismo ga htjeli prekinuti, već smo ga sačekali da dovrši. Kad je završio, pocrvenio je i nasmijao se. Kad me je pogledao, osjetio sam neku toplinu iz njegovih očiju. Bio je sretan što nas vidi, a posebice mene. Htio sam mu reći neka se drži i da ga volimo, no u taj trenutak došao je doktor i rekao da je vrijeme za operaciju. On je znao što ga čeka. Prije nego što su ga odvezli napravio je znak križa i zagrlio me i rekao da me voli što sam i ja isto učinio. Čekali smo neko vrijeme i čekali... No došao je doktor i tata ga je upitao je li živ? Doktor je odgovorio da ne zna što ga je spasilo i ostavilo na životu. No, ja sam znao da je to vjera.

Pohvaljen rad, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: Sandi Juren

ŠKOLA: OŠ Kotoriba

MENTOR: Barbara Horvat

VERJEM

JO VERJEM V ZVEZDE
KAJ NA NEBU SJAJO,
JER ONE SAKOM ČOVEKU
SNAGO DAJO.
JO VERJEM V GOSPONA
ISUSA KRISTA,
JER KRAJ JEGA
JE MOJA DUŠA NAVEK ČISTA.
JO VERJEM V ANĐELE
KAJ SE ZLOTE,
JER ONI SAKO DOBRO DUŠU
NOTEM SVETU PRATE.
JO VERJEM V ŽIVOT
I POSLE SMRTI,
JER MOJO VERU V BOGA
NIŠČI MI NEBRE POTRTI!

Pohvaljen rad, področje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: **Patrik Kelek**

ŠKOLA: **OŠ Vladimira Nazora, Pribislavec**

MENTOR: **Miroslava Novak**

Vjerujem, Bog govori kroz prirodu

Lagani povjetarac dodiruje mi lice lagani povjetarac miluje mi ruke, a u srcu melodija mira svira. Srce kuca ko' uspavanka tiha. I dok jutro zrake sunca prosipa, neobična toplina tijelo mi grije. Sunce prolazi nebom, zastire oblake crne, osmijeh na usnama sja. I kišica sitna iz oblaka kapa, nebo prošarala duga. Mirise nam šalje šareno cvijeće mirise dobrote, ljubavi i sreće. To Bog mi piše. To Bog mi se obraća kroz svu radost i veselje ovoga svijeta.

Pohvaljen rad, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: Lovro Klobučarić

ŠKOLA: OŠ Ivana Gorana Kovačića, Sveti Juraj na Bregu

MENTOR: Rahela Klobučarić

Vjerujem u Tebe

Vjerujem u Tebe Bože.

Vjerujem da si Ti sve stvorio.

Vjerujem da si Ti zaslužan

za predivno sunce, za sjajan mjesec i zvijezde.

Vjerujem da smo i mi ljudi došli

iz Tvoga Raja nebeskoga.

Vjerujem u Tebe jer znam

da si Ti brižan Otac svih ljudi na Zemlji.

Paziš na nas,

na svoju djecu.

Brineš o nama

i daješ nam život.

Učiš nas da budemo dobri ljudi,

da poštujemo obitelj i prijatelje

i da volimo srcem i dušom.

I zato vjerujem da čuješ naše molitve

i da si svaki puta,

kada Te okupljeni slavimo u crkvi,

uz nas.

Pohvaljen rad, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: Ana Krhač

ŠKOLA: OŠ „Petar Zrinski“, Šenkovec

MENTOR: Anamarija Režek

Vjerujem

Vjerujem da si se nastanio
u osmjehu moje mame.

Vjerujem da si uvijek
u oku moga prijatelja.

Vjerujem da si mi poslao
anđela čuvara.

Vjerujem da si u pravdi
moje učiteljice.

Vjerujem da osnažuješ
ruke moga tate.

Vjerujem da mirišeš
u prelijepoj ljetnoj ruži.

Vjerujem da se igraš s bojama oblaka.

Vjerujem da se poigraš i sa vjetrom.

Vjerujem da si izabrao boju mojih očiju.

Pohvaljen rad, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: Lucija Levaković

**ŠKOLA: OŠ „Fran Koncelak“ Drnje - PŠ „Fran Galović“
Peteranec**

MENTOR: Marina Horvat

Vjerujem

Blage sunčeve zrake prodirale su kroz crveno narančaste zavjese u mojoj spavaćoj sobi. Otvorio sam oči i ugledao neku sjenu koja dolazi iz hodnika. Brzo sam skočio s kreveta i usput uzeo bejzbolsku palicu, za slučaj daje neki provalnik. Na prstima sam se šuljao do vrata svoje sobe i pažljivo pogledao van. Odjednom se ispred mene pojavio visoki čovjek u bijelom odijelu, tamne kovrčave kose i očiju boje oceana nakon ljetne oluje. Nagnuo sam se u stranu i vidio mu iza leđa krila. Od iznenađenja mi je ispala palica iz ruke, ravno na moj prst. "Tko si ti?" upitao sam bojažljivo.

"Ja sam anđeo, ime mi je Rafael" prozborio je visoki čovjek nježnim glasom.

"To nije istina, anđeli ne postoje" rekao sam prilično samouvjereno.

"Jesi li siguran?" opet je prozborio visoki čovjek.

"Siguran sam. Anđeli ne postoje, Bog ne postoji."

U trenu sam se našao na nekom čudnom mjestu... Bilo je vrlo mračno, a nadzirale su se samo sjene zgrada. Nije bilo nikakve trave, ni jedne životinje, ni jednog čovjeka, samo ja i onaj visoki čovjek.

"Jakove, ovdje ćeš provesti sljedećih nekoliko dana."

"Kako znaš kako se zovem?"

"Ja sam anđeo, mi znamo sve."

"Aha, a zašto si me ovamo doveo?"

"Ovo je svijet bez Boga, ono u što vjeruješ, odnosno ne vjeruješ."

"Ali, kako si...? Aha, ti si anđeo."

"Sada te ostavljam. Sretno!"

"Ne, ne ostavljaj me ovdje! Hej, Rafaele!" zavapio sam za anđelom koji je u trenu nestao.

Jedva sam se snalazio po mraku, ali sam došao do prve zgrade. Upalio sam svjetlo, ali ostalog nije bilo, pa naravno, hrana -biljke, životinje stvorio je Bog. Sjedio sam na hladnom betonu u praznoj zgradi. Nedostajali su mi ljudi, priroda, buka, a tek sam 5 minuta ovdje.

Već je prošlo tri dana otkako sam ovdje. Izašao sam van iako nisam siguran jesam li još u zgradi ili vani. Nigdje nikoga, samo ja. U toj samoći i tišini susreo sam se s nekim meni

nepoznatim, ali nekim tko je oduvijek bio dio mene. Zar stvarno? Odjednom se čuo duboki glas negdje iz tame.

"Jakove, vjeruješ li sad?" progovorio je glas.

"Vjerujem, vjerujem!"

U trenu sam se opet našao u svom stanu. Nikad nisam mislio da ću biti tako sretan što vidim sunce, nebo, ljude. Nikad nisam mislio da ću biti tako sretan jer vidim makarone sa sirom u frižideru. Odmah sam krenuo u crkvu zahvaliti Bogu što me spasio i izbavio iz moje nevjere.

Ušao sam u crkvu i sjeo na klupicu. Pogledao sam gore i tiho razgovarao s Bogom ...

"Sad vjerujem, vjerujem u Boga."

Pohvaljen rad, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: **Petra Mesarek**

ŠKOLA: **OŠ Hodošan**

MENTOR: **Valerija Štampar**

Ja vjerujem

Ja vjerujem u Boga Oca Svemogućega koji je stvorio svijet u kojem živimo. On je nama darovao život i na tome mu moramo biti zahvalni. Ljubiti Boga najvažnija je stvar na svijetu. Bog je svog jedinog Sina poslao da spasi narod svojom smrću na križu. Kolika je jaka ta ljubav Boga prema ljudima, da žrtvuje vlastitog Sina? Puno puta postavim sama sebi ovo pitanje. Ja vjerujem u Isusa Krista, našeg Spasitelja, koji je uvijek s nama i uz nas, što god radili i gdje god bili.

Kad nam je potrebna pomoć, kad se bojimo, kad ne znamo što učiniti, kad ne znamo odabrati pravi put, obratiti se možemo Spasitelju i On će nam pomoći. Ne smijemo se moliti i samo tražiti od njega da učini nešto umjesto nas, već mu znati reći hvala Ti Bože i istinski vjerovati da će nam pomoći.

Bog i Isus su naši najbolji prijatelji i uvijek su uz nas i pomažu nam. Oni su nas ujedinili u jednu veliku obitelj koju zovemo Crkva. Crkva je zajednica vjernika. Ona je naša obitelj. Crkva nas uči kako živjeti po Božjim zapovijedima, kako moliti i živjeti s ljubavlju.

Pohvaljen rad, područje: književni radovi

IME I PREZIME UČENIKA: Martina Trstenjak

ŠKOLA: OŠ Vladimira Nazora, Pribislavec

MENTOR: Miroslava Novak